

den, forskningen er organiseret på, forenkles, og ministrenes sektorforskning koordineres bedre.

Det er meget positive budskaber, men med finanslovsforslaget for 1995 har regeringen fulgt op og desuden tilkendegivet, at der skal prioriteres yderligere ressourcer til hele dette felt i det kommende år. I de seneste måneder har både industrien og fagbevægelsen glædeligvis bidraget til en bredere forståelse for sammenhængen imellem forskning og udvikling og så den langsigtede sikring af beskæftigelsen.

Det er grundlæggende, at omfang og kvalitet i den offentlige forskning er på et højt internationalt niveau. Det kræver flere ressourcer direkte til universitetsmiljøerne.

Når det drejer sig om forskningens organisering, er jeg indforstået med, at vi bør vente med at drage konklusioner, til vi har rapporten fra Det Internationale Evalueringspanel i OECD, men jeg skal ikke lægge skjul på, at vi i Socialdemokratiet hælder til den opfattelse, at Grundforskningsfonden er en unødvendig knopskydning, som bør nedlægges, og at forskningsråds-systemet i stedet bør styrkes.

Men hvad skal der mere til? Jeg vil gerne her i kort form give et socialdemokratisk bidrag til debatten om nye og stærkere virkemidler til at fremme innovationen i erhvervslivet. Den hidtidige firepartiregering har taget de første skridt. Både den nye aftale med forskerparkerne om 1 mio. kr. til hver af dem, så de hvert år kan vurdere, om der er kommercielle muligheder i forskningsresultaterne, og det succesfulde isbryderprojekt, hvor en midlertidig statsstøtte giver mindre virksomheder mulighed for at ansætte udviklingsmedarbejdere, er gode eksempler.

Dansk Teknologisk Institut, forskerparkerne, ATV-institutterne og lignende institutioner bidrager til at løfte innovationsindsatsen i erhvervslivet. Det skal fortsætte. Men generelt har små og mellemstore virksomheder ikke tilstrækkelig økonomisk baggrund for alene at løfte egentlige forsknings- og udviklingsaktiviteter.

Vi må derfor prøve i fællesskab at kompensere for denne særlige danske erhvervsstruktur og på en helt anden aktiv måde opsøge og forme netværk imellem virksomhederne om udviklingsprojekter i samarbejde med forskere fra de offentlige forskningsinstitutioner.

Jeg foreslår ikke, at universitetsforskningen skal rettes mere ind efter erhvervslivets behov – det vil jeg gerne understrege – men vi skal have

mere samarbejde imellem erhvervsvirksomhederne og den offentlige forskning for at få en stærkere udviklingsaktivitet. Med netværk eller branchevise udviklingsenheder, som finansieres af staten og de medvirkende virksomheder, kan forskningsresultatet omsættes til produktion, samtidig med at virksomhederne bidrager mere til udviklingsinvesteringerne.

I Socialdemokratiet har vi også drøftet et forslag til det, man kan kalde forskerpraktik. De offentlige forskningsinstitutioner bør åbne for, at virksomheders medarbejdere kan komme i forskerpraktik, så medarbejderne kan få relevante forskerkurser og lejlighed til at indgå i et forskerteam – noget, de normalt ikke har mulighed for i mindre virksomheder. Omvendt bør offentligt ansatte forskere også i større udstrækning kunne få en form for udviklingsstipendier, så de kan få tid til at gøre et forskningsresultat kommercielt modent.

Et tredje konkret forslag er at indarbejde en iværksætteruddannelse i kandidatuddannelserne. Det kan give flere højtuddannede inspiration til at starte for sig selv. Der er gjort nogle forsøg, men det vil først for alvor slå igennem, når der sker en faglig anerkendelse.

I USA og i Japan har forskerne adgang til at publicere deres forskningsresultater, samtidig med at de i et år bevarer deres ret til at patentere dem. I Europa taber man retten i det øjeblik, der er sket en offentlig publicering. Denne forskel kan være en del af forklaringen på det beskedne patentniveau i Europa.

I USA har universiteterne desuden licens- og patentkontorer, hvor forskerne kan søge hjælp. Disse kontorer driver også opsøgende virksomhed. Der er typisk indbygget en væsentlig økonomisk gulerod både for den enkelte forsker og for forskerens institut til at patentere eller lave licensaftaler.

Erfaringerne herfra taler for, at vi i Danmark vælger en model på området, der er direkte knyttet til de enkelte forskningsinstitutioner, en model, der har de nævnte gulerødder, og hvor aktiviteten er en del af nærmiljøet, som forskerne har tillid til, f.eks. gennem et direkte personkendskab.

Vi har ganske vist fået et forslag fra et udvalg om patentering og kommerciel udnyttelse af offentligt ansatte forskeres resultater til en centralistisk løsning, men det er ikke altid de store forkromede løsninger, der giver de mest effektive resultater.